

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งเป็น 3 ตอน

- ตอนที่ 1 ความหมายและคุณค่าของวิชาพลศึกษา วัตถุประสงค์และประโยชน์ของวิชาพลศึกษา
- ตอนที่ 2 ความหมายของทัศนคติ ลักษณะที่สำคัญของทัศนคติ องค์ประกอบของทัศนคติ
- ตอนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1

1.1 ความหมายและคุณค่าของวิชาพลศึกษา

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของวิชาพลศึกษา ดังที่ ไพลีย์ ดัณลาภ (2530) ได้สรุปไว้ว่า "พลศึกษาคือ การศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมทางพลศึกษา ที่ได้เลือกเป็นอย่างดี แล้วเป็นสื่อทำให้เกิดการเรียนรู้"

การจัดการศึกษาในปัจจุบันนี้ พลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอนในโรงเรียนทุก ๆ ระดับชั้น ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ไปจนถึงระดับอุดมศึกษา เพราะเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในกระบวนการศึกษา เพราะจะช่วยในการพัฒนาส่วนต่าง ๆ อันจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างแท้จริง "ความรับผิดชอบในการสอนพลศึกษาจะต้องเป็นผลเกี่ยวกับความเจริญของงานทางการศึกษา โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อกิจกรรมทางพลศึกษาไม่เป็นแต่เพียงเครื่องช่วยสร้างพัฒนาการทางด้านกล้ามเนื้อและอวัยวะต่าง ๆ ให้เกิดประสิทธิภาพเท่านั้น แต่ยังช่วยกระตุ้นความเจริญของงาน เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล ให้เป็นที่ยอมรับของสังคมและเป็นผลพลอยได้ทางด้านอารมณ์และสุขภาพจิตอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์และประโยชน์ของวิชาพลศึกษา

การศึกษาทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตต่างก็ให้ความสำคัญต่อวิชาพลศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่ใช้กิจกรรมทางพลศึกษาที่ได้เลือกสรรแล้ว เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาการทั้ง 5 ด้าน ดังต่อไปนี้ (อูตร รัตนภักดี, 2529)

1. ทางด้านร่างกาย วิชาพลศึกษาช่วยให้มนุษย์มีการเคลื่อนไหวอย่างมีประสิทธิภาพคือ ถูกต้อง เหมาะสมและมีทักษะ ซึ่งทักษะนี้จะเป็นสื่อสำคัญที่ทำให้บรรลุการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา และทักษะยังเหมาะสมที่จะฝึกในวัยเด็ก ขณะที่ร่างกายเคลื่อนไหวจะทำให้กล้ามเนื้ออัตราการใช้อพลังงานสูง โดยกล้ามเนื้อจะเปลี่ยนพลังงานเคมีเป็นพลังงานจลน์จะทำให้ระบบภายในต่าง ๆ ถูกรบกวนให้ทำงานหนักอยู่เสมอ สภาพร่างกายก็จะเกิดความเครียดและปรับตัวเข้ากับสภาพนั้นได้ ผลก็คือทำให้ระบบต่าง ๆ ได้ฝึกการทำงานอย่างสม่ำเสมอ มีการประสานงานช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดเวลา ซึ่งจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ในหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ และหน้าที่นี้เองที่เป็นตัวกำหนดโครงสร้างให้ส่งงานสมลัดส่วน มีสุขภาพอนามัยปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งจะเป็นวิถีแห่งชีวิตอันจะนำบุคคลไปสู่ความสุข ความหวังและความสำเร็จ
2. ทางด้านจิตใจ ทุกคนต่างยอมรับว่าร่างกายและจิตใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จึงมีผลกระทบซึ่งกันและกันอย่างสมบูรณ์ กิจกรรมพลศึกษาจะช่วยส่งเสริมบุคคลให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ทั้งนี้เพราะสนามกีฬาเป็นเปรียบเหมือนห้องปฏิบัติการทางจริยธรรมเป็นอย่างดีที่จะช่วยฝึกอบรมนักเรียน ในขณะที่นักเรียนร่วมกิจกรรมทางพลศึกษานั้นจะสัมผัสทุกสิ่งทุกอย่าง จิตใจจะจดจ่อ มีสมาธิอยู่กับเกม การแสดงออกต่าง ๆ จะเป็นไปตามความจริง จนมีคำกล่าวว่าสนามกีฬาเป็นสถานที่ที่แสดงออก ซึ่งพฤติกรรมที่แท้จริงของผู้ร่วมเล่น ครูพลศึกษาไม่ได้สอนเพียงเพื่อให้เล่นกีฬาเป็น แต่จะต้องเน้นให้มีความรับผิดชอบในการเล่นด้วยคือ จะต้องเป็นผู้เล่นและผู้ตัดสิน มีน้ำใจเป็นนักกีฬาด้วย จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจที่งดงาม อันเป็นส่วนสำคัญที่จะปลูกฝังให้เป็นนักเรียนและพลเมืองดีของชาติต่อไปในอนาคต

3. ทางด้านอารมณ์ กิจกรรมพลศึกษาเป็นสิ่งที่ช่วยฝึกการควบคุมอารมณ์ให้มั่นคงอดทน อดกลั้นต่อการยั่วเย้าต่าง ๆ และยังพัฒนาทางด้านการผ่อนคลายความตึงเครียด

ของกล้ามเนื้อและระบบประสาทได้ กิจกรรมพลศึกษายังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ทำให้นักเรียนที่เคยจำเจอยู่แต่ในชั้นเรียน ได้แสดงออกอย่างสนุกสนาน ตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติ และยังช่วยระบายพลังงานที่เหลือออกไป ทำให้อารมณ์แจ่มใส เป็นที่น่าคบค้าสมาคม

4. ทางด้านสังคม ชั่วโมงพลศึกษาเป็นชั่วโมงที่จำลองสภาพสังคมได้อย่างแท้จริง เด็กลงมารวมกลุ่มกัน มีการปฏิสัมพันธ์กันมากที่สุด นักเรียนจะปรับบุคลิกภาพของตนขึ้นมามีทั้งผู้นำและผู้ตาม มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักควบคุมตนเอง ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การทำงานเป็นหมู่คณะ สิทธิและหน้าที่ มีความรับผิดชอบในหมู่คณะ สุจริต ยุติธรรม เคารพกฎกติกาข้อบังคับ ระเบียบวินัย การรู้จักแพ้รู้จักชนะ รู้ภัย คุณสมบัติเหล่านี้เป็นความต้องการของสังคม นอกจากนี้วิชาพลศึกษายังช่วยแก้ปัญหาสังคม เช่น การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย การนำเอากิจกรรมพลศึกษาไปแก้ไขความประพฤติของผู้กระทำผิดในสถานที่คุมขัง และยังใช้เป็นสื่อสัมพันธ์ในการเปิดสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศอีกด้วย

5. ทางด้านสติปัญญา ในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาที่ก่อให้เกิดคุณค่านั้น ผู้เข้าร่วมจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและทักษะ ตลอดจนสามารถนำทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา วิชาพลศึกษานั้นจะเรียนรู้ ควบคู่ไปกับการปฏิบัติ มีโจทย์ให้แก้กับปัญหาเช่นเดียวกัน เพียงแต่ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรเหมือนวิชาอื่น เช่น จะมีวิธีการหลบหลีก รุกและรับ ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ซึ่งจะต้องคิดอยู่ตลอดเวลาขณะเล่นกีฬา ดังนั้น จะเห็นได้ว่า กิจกรรมพลศึกษานอกจากจะช่วยในแง่ของการออกกำลังกาย เพื่อความสมบูรณ์แห่งสุขภาพแล้ว ยังช่วยฝึกฝนพลังความคิดให้เป็นผู้มี ความรอบรู้ มีสติปัญญา ไปด้วยเช่นกัน

ไพวัลย์ ตัณฒานุกุล (2530) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ที่เกิดขึ้นทันทีทันใด (Immediate control objectives)
เป็นวัตถุประสงค์ขั้นต้น ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รับผลประโยชน์ในขณะที่มีการเรียนการสอนดังนี้

1.1 สมรรถภาพทางกาย (Physical fitness) หมายถึงความสามารถของร่างกายในการที่จะประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี

1.2 ความรู้ (Knowledge) ในการเข้าร่วมกิจกรรมผู้เรียนได้เรียนรู้โดย
การปฏิบัติจริง

1.3 ทักษะ (Attitude) ครูควรปลูกฝังทัศนคติที่ต้งามที่ถูกต้องให้กับ
ผู้เรียน

1.4 ทักษะ (Skill) หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ
ได้อย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพ จะให้มีทักษะดีต้องฝึกฝนบ่อยเป็นค่อยไป

2. วัตถุประสงค์ในระดับที่สอง (Secondary control objectives) เป็น
วัตถุประสงค์ ในขั้นที่ต้องการให้ผู้เรียน ได้มีพัฒนาการความเจริญงอกงามทางด้านต่าง ๆ หลัง
จากที่ได้รับการฝึกฝนมาแล้ว ได้แก่

2.1 พัฒนาทางด้านอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายและการทำงานอย่างมี
ประสิทธิภาพ โดยปกติเมื่อผู้เรียน ได้ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ กล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ
ก็จะเจริญเติบโต แข็งแรง มีขนาดโต ระบบไหลเวียนโลหิตดีขึ้น

2.2 พัฒนาทางด้านการประสานงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ทำ
ให้มีความแคล่วคล่องว่องไว มีจังหวะในการเล่น ตลอดจนมีทักษะมากขึ้นตามลำดับ

2.3 เป็นการพัฒนาทางด้านความรู้ การตัดสินใจ การวิเคราะห์เรื่องราว
ตลอดจนมีเหตุผลในเรื่องความรู้สึกรักคิดต่าง ๆ

2.4 พัฒนาทางด้านอารมณ์ โดยธรรมชาติของมนุษย์แล้วจะมีอารมณ์หลาย
อย่างหลายประการด้วยกัน เช่น โกรธ เกลียด รัก การเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาบ่อย ๆ
จะช่วยระงับอารมณ์ต่าง ๆ

3. วัตถุประสงค์ที่เกิดขึ้นทีหลัง (Remote adjustment Objectives) เป็น
จุดมุ่งหมายที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการ หลังจากที่ถูกดลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ
ทางพลศึกษา ได้แก่

3.1 ส่งเสริมให้เป็นผู้มีสุขภาพดี

3.2 ส่งเสริมให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

3.3 ส่งเสริมให้มีความประพฤติดีเป็นพลเมืองที่ดี เช่น เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี
รู้จักรับผิดชอบ การให้ความร่วมมือ การมีน้ำใจเป็นนักกีฬา เคารพกฎกติกา ฯลฯ

4. วัตถุประสงค์อันสูงสุด (Ultimate aim) เป็นจุดมุ่งหมายระดับสูงสุดหรือระดับปรารถนา ซึ่งต้องใช้กิจกรรมทางกายเป็นสื่อในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งถือว่าเป็นจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาโดยตรง

ตอนที่ 2

2.1 ความหมายของทัศนคติ

ทัศนคติหมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อสิ่งใดบุคคลใด ทั้งที่เป็นรูปธรรมหรือนามธรรมในทางที่ยอมรับหรือไม่ยอมรับ ทั้งนี้เป็นผลจากการที่บุคคลได้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องด้วย (ประสาร ทิพย์ธารา, 2521)

ทัศนคติหมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้สึกหรือท่าทีนั้นจะเป็นไปในทางที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ (สุชา จันทน์เอม, 2524)

ทัศนคติหมายถึง ความพร้อมของร่างกายและจิตใจที่มีแนวโน้มจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ใด ๆ ด้วยการเข้าหาหรือถอยหนีออกไป (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์, 2528)

ทัศนคติหมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งแสดงออกต่อบุคคลด้วยกันต่อวัตถุหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นไปในทางที่ดีหรือในทางบวก (Positive) และในทางไม่ดีหรือในทางลบ (Negative) หรืออาจเป็นกลาง (Neutral) ก็ได้ ทั้งนี้ย่อมเกิดจากการเรียนรู้ของเขาในสิ่งต่าง ๆ (สุรางค์ จันทน์เอม, 2529)

ทัศนคติ เป็นอัสมาลีย (Disposition) หรือความโน้มเอียงที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของ หรือความคิด (Ideas) ทัศนคติอาจจะเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีทัศนคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทัศนคติลบก็จะหลีกเลี่ยง ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้และเป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อของบุคคล (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2537)

ทัศนคติ เป็นสภาวะความพร้อมทางจิต ซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้จะเป็นตัวกำหนดทิศทาง หรือเป็นตัวกระตุ้นปฏิกิริยาตอบสนองของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2538)

จากนิยามความหมายของทัศนคติข้างต้น ที่นักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่านได้ให้ไว้มากมาย ผู้วิจัยประมวลความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติหมายถึง ความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ในสถานการณ์หนึ่ง ในทางสนับสนุนหรือต่อต้านสิ่งนั้นหรือสถานการณ์นั้น

2.2 ลักษณะที่สำคัญของทัศนคติ

มีนักทฤษฎีทางทัศนคติจำนวนไม่น้อยมีความเห็นพ้องต้องกันถึงลักษณะของทัศนคติที่น่าสนใจศึกษา เนื่องจากมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล ดังต่อไปนี้ (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2538)

2.2.1 ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ นักวิชาการด้านทัศนคติจำนวนไม่น้อย ให้ความเห็นตรงกันว่า ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ ไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ประสบการณ์มีอิทธิพลอย่างมากต่อทัศนคติการสะสมประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยผ่านกระบวนการปะทะสังสรรค์กับสิ่งต่าง ๆ ในสังคม เป็นต้นว่า บุคคล สิ่งของ สถานการณ์แวดล้อม และความผันแปรในสังคม ฯลฯ มีผลโดยตรงต่อทัศนคติ ตัวอย่างเช่น บุคคลหนึ่งจะมีทัศนคติทางบวกต่อบุคคลใดต่อเมื่อมีความรู้เกี่ยวกับบุคคลนั้นพอสมควร รู้ว่าหากใช้ถูกกับชนิดพืชและใช้อย่างถูกวิธี ก็จะได้รับผลผลิตสูงหรือไม่บุคคลนั้นก็จะต้องมีประสบการณ์ได้เห็นคนอื่นใช้หรือตนเองเคยใช้มาแล้ว ได้ผลดี ความรู้ลึกทางบวกต่อบุคคลนั้นนั้นจึงจะเกิดมีขึ้น ดังนั้นเป็นต้น ฉะนั้นการศึกษาและทำความเข้าใจทัศนคติ จำเป็นต้องอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้มาอธิบาย ซึ่งหมายถึงว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องการรับรู้ แรงจูงใจ ความสนใจที่จะเลือกรับรู้ในสิ่งที่ตรงกับความต้องการ ฯลฯ การเพิ่มความรู้และประสบการณ์เป็นสิ่งที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

2.2.2 ทัศนคติมีคุณลักษณะของการประเมิน (evaluative nature)

ทัศนคติเกิดจากการประเมินความคิดหรือความเชื่อที่บุคคลมีอยู่เกี่ยวกับสิ่งของ บุคคลอื่นหรือ

เหตุการณ์ ฯลฯ (attitude object) ซึ่งจะเป็นสื่อกลางทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง
ทัศนคติมีธรรมชาติของการประเมิน เป็นความคิดหรือความเชื่อที่มีความรู้สึกแฝงอยู่ด้วย
การที่บุคคลหนึ่งจะมีทัศนคติอย่างไรต่อสิ่งใดขึ้นอยู่กับผลการประเมินความรู้ ความคิด หรือ
ความเชื่อที่มีเกี่ยวกับสิ่งนั้น ซึ่งจะทำให้ผู้ประเมินเกิดความรู้สึกทางบวกหรือทางลบต่อสิ่ง
ดังกล่าว ผลการประเมินอาจแตกต่างกันตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ตัวอย่างเช่น
ทัศนคติต่อสิ่งเดียวกันอาจจะแตกต่างกันตามเพศ อายุหรืออาชีพ ฯลฯ ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่ม
ดังกล่าว มีความรู้และประสบการณ์ที่ไม่เหมือนกัน

คุณลักษณะของทัศนคติในด้านการประเมินนี้ นั้นว่าเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่สุด
ที่ทำให้ทัศนคติแตกต่างกันอย่างแท้จริงจากแรงผลักดันภายในอื่น ๆ เช่น นิสัย แรงขับหรือ
แรงจูงใจ นักวิชาการด้านทัศนคติต่างก็มีความคิดเห็นตรงกันโดยไม่มีผู้ใดโต้แย้งในเรื่องที่ว่า
ความรู้สึกเป็นส่วนสำคัญที่สุดของทัศนคติเป็นคุณลักษณะที่ขาดไม่ได้แม้ว่าในคำจำกัดความของ
ทัศนคติส่วนใหญ่ จะไม่ได้ระบุคำนี้ไว้อย่างแจ่มชัดนักก็ตาม

2.2.3 ทัศนคติมีคุณภาพและความเข้ม (quality and intensity) คุณภาพ
และความเข้มของทัศนคติจะเป็นสิ่งที่บอกลักษณะแตกต่างของทัศนคติที่แต่ละคนมีต่อสิ่งต่าง ๆ
คุณภาพของทัศนคติเป็นสิ่งที่ได้จากการประเมิน เมื่อบุคคลประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็อาจมีทัศนคติ
ทางบวก (ความรู้สึกชอบ) หรือทัศนคติทางลบ (ความรู้สึกไม่ชอบ) ต่อสิ่งนั้น นั่นคือก่อให้เกิด
สภาวะความพร้อมที่จะเข้าหาหรือหลีกเลี่ยงสิ่งดังกล่าว ส่วนความเข้มจะบ่งถึงความมากน้อยของ
ทัศนคติทางบวกหรือลบ หรือบ่งชี้ระดับการประเมิน เช่น ชอบมาก ชอบปานกลาง ชอบน้อย
ในการเผยแพร่วิทยาการเกษตรแผนใหม่ ทัศนคติที่พึงปรารถนาจะเสริมสร้างให้มีขึ้นคือ
ทัศนคติทางบวกต่อวิทยาการดังกล่าว ดังนั้น ก่อนอื่นต้องทำให้เกษตรกรสนใจที่จะศึกษาสิ่งที่
นำไปเผยแพร่ เพื่อให้เกิดการประเมิน ซึ่งเป็นการเริ่มต้นกระบวนการยอมรับ ขั้นตอนนี้
สำคัญ เพราะบุคคลจะเลือกรับรู้ ศึกษาและประเมินเฉพาะสิ่งที่ตนสนใจเท่านั้น และถ้า
สามารถทำได้สำเร็จกับเกษตรกรส่วนใหญ่ ก็จะก่อให้เกิดแรงผลักดันจากกลุ่ม ซึ่งจะช่วย
เพิ่มความเข้มของทัศนคติต่อวิทยาการดังกล่าว ด้วยเหตุนี้การศึกษาทัศนคติจึงเป็นสิ่งจำเป็น
สำหรับการศึกษาการยอมรับ

2.2.4 ทศนคติมีความคงทนไม่เปลี่ยนง่าย (permanence) ทศนคติคงทนและเปลี่ยนได้ไม่ง่ายนัก (stable and enduring) นักจิตวิทยาสังคมหลายท่านกล่าวถึงทศนคติที่ฝังแน่นลึกซึ้ง เนื่องจากสิ่งที่ประเวณีมีความชัดเจนถูกต้องแน่นอนหรือในกรณีที่มีการสัมผัสประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้มานานพอ ในกรณีเช่นนี้การเพิ่มพูนความรู้ใหม่หรือประสบการณ์ใหม่ หรือแม้การบังคับให้แสดงพฤติกรรมนั้น ๆ อยู่เสมอ ก็อาจจะ ไม่มีผลทำให้ทศนคติที่กล่าวข้างต้นเปลี่ยนแปลง ทศนคติทำนองนี้จะสามารถใช้ทำนายหรืออธิบายพฤติกรรมในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันในเวลาต่อมาได้อย่างถูกต้อง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดได้แก่ ทศนคติต่อการทำเกษตรตามแบบบรรพบุรุษ เนื่องจากการเรียนรู้และพัฒนาโดยการกระทำ ได้สัมผัสประสบการณ์มาเป็นเวลานาน มีความเคยชินในวิถีที่ทำ ด้วยเหตุนี้การเผยแพร่วิทยาการเกษตรแผนใหม่ จึงมักประสบปัญหาเพราะการเปลี่ยนทศนคติดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ง่ายนัก

2.2.5 ทศนคติต้องมีสิ่งที่หมายถึง (attitude object) ทศนคติจะต้องมีสิ่งที่หมายถึงที่แน่นอน นั่นคือทศนคติต่ออะไร ต่อบุคคล ต่อสิ่งของหรือต่อสถานการณ์ จะไม่มีทศนคติลอย ๆ ที่ไม่หมายถึงสิ่งใด และบุคคลจะต้องมีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น ทศนคติจะแตกต่างกันตามระดับความแน่นอนชัดเจน และขอบเขตโครงสร้าง ซึ่งขึ้นอยู่กับจำนวน ชนิด และคุณลักษณะของส่วนประกอบของสิ่งนั้น ซึ่ง เคิร์ช และคณะ (Krech et al., 1962) ใช้คำว่า "ลักษณะที่ซับซ้อน" (complexity) เมื่อพูดถึง บุคคล สิ่งของหรือสถานการณ์ (attitude object) ที่มีส่วนประกอบซับซ้อน แตกต่างกันไปมากและมีหลายองค์ประกอบและใช้คำว่า "ลักษณะเฉพาะ" definitiveness) สำหรับสิ่งที่มีส่วนประกอบคล้ายคลึงกัน ไม่ซับซ้อนและมีองค์ประกอบน้อยเขากล่าวว่าทศนคติที่มีต่อสิ่งหลังจะเข้าใจง่าย มีความเข้มและลึกซึ้งมากกว่าทศนคติที่มีต่อสิ่งแรกมีความคงทนและเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่า การที่ทศนคติต้องมีสิ่งที่หมายถึง (attitude object) ที่แน่นอนนี้ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ทศนคติแตกต่างจากแรงผลักดันภายในบุคคลชนิดอื่น ๆ เป็นต้นว่า นิสัย แรงขับ และแรงจูงใจ ตัวอย่างเช่น แรงจูงใจจะมีเป้าหมายเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดแรงผลักดัน แทนที่จะเป็นบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ ดังนี้ เป็นต้น

2.2.6 ทศคติมีลักษณะความสัมพันธ์ ทศคติแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งของ บุคคลอื่นหรือสถานการณ์อื่นและความสัมพันธ์นี้เป็นความรู้สึกงูใจ (Motivation affect) ซึ่งเกิดจากคุณลักษณะที่คล้ายคลึงกันของส่วนต่าง ๆ ของสิ่งที่กล่าวถึงความสัมพันธ์นี้ยิ่งสูงมากเท่าใดการรวมตัวของแต่ละทศคติก็น่าจะแน่นแฟ้นอันจะเป็นตัวบ่งชี้ความคงทน ไม่เปลี่ยนแปลงของทศคติและความมั่นคงตรงในการทำนาฏกรรม

2.3 องค์ประกอบของทศคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520) กล่าวว่า ทศคติมีองค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Component) เป็นความคิด ความเชื่อต่อสิ่งของหรือประสบการณ์ต่าง ๆ
2. องค์ประกอบด้านท่าทีและความรู้สึก (Affective Component) องค์ประกอบด้านความรู้สึก อารมณ์ ว่ามีความรู้สึกในทางบวกหรือลบต่อสิ่งนั้น
3. องค์ประกอบด้านปฏิบัติ (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบในการประพฤติ ปฏิบัติ เป็นการแสดงออกที่เห็นได้ชัด เช่น ชมเชยหรือกระทำ

การแสดงออกทางองค์ประกอบโดยอาศัยพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. การแสดงออกมาในทางพึงพอใจ ชอบ ถ้าคนมีทศคติแบบนั้นต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำให้คนอยากปฏิบัติ อยากได้ อยากเข้าใกล้สิ่งนั้นเรียกว่า ทศคติเชิงนิมาน (positive)
2. แสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ ถ้าคนมีทศคติแบบนั้นต่อสิ่งเร้าอย่างหนึ่งอย่างใดก็จะทำให้คนเบื่อหน่าย ชิงชัง อยากหนีให้ห่างจากสิ่งนี้ เรียกว่า ทศคติเชิงนิเสธ

ตอนที่ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยในประเทศ

สุรศักดิ์ ศุภเมธีวรกุล (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างมาตรวัดทศคติทางพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาการทางร่างกาย ทางจิตใจ อารมณ์ สังคม และ

สถิติปัญหา โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 460 คน จากโรงเรียนของกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2524 โดยใช้หลักสูตรปี พ.ศ. 2521 ผลการสร้างมาตรวัดทัศนคติมีดังนี้

1. ค่าอำนาจจำแนกของข้อความทดสอบโดยค่าที (t) ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (27%) มีค่าตั้งแต่ 1.88 ถึง 7.08 ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และที่ระดับ .01
2. ค่าความเชื่อมั่นของมาตรวัดทัศนคติคำนวณโดยวิธีแบ่งครึ่งข้อคู่ข้อคี่เป็น .91
3. มาตรวัดทัศนคติฉบับนี้มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากการให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 ท่านตัดสินความเที่ยงตรง

4. มาตรวัดทัศนคติฉบับนี้มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพปัจจุบัน โดยวิธีรู้ลักษณะกลุ่มทำการทดสอบค่าที (t) ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่มีทัศนคติที่ไม่ดีอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ศุภชัย มั่นใจตน (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษา" กับนักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2525 ทั่วประเทศ จำนวน 720 คน โดยใช้มาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาของ สุรศักดิ์ ศุภเมธีวรกุล ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับดี
2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. นักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัดมีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. นักเรียนในภาคเหนือกับภาคใต้มีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

5. เกณฑ์ปกติวิสัยคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระดับดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำและต่ำมากจะมีคะแนนรวมทัศนคติทางพลศึกษาเรียงตามลำดับดังนี้ ตั้งแต่ 211.06 ขึ้นไป 191.32-211.05, 151.83-191.31, 132.09-151.82 และตั้งแต่ 132.08 ลงมา

โสภา โภภณพัฒน์ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด" กับนักเรียนอาชีวศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 800 คน โดยใช้มาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาของ สุรศักดิ์ ศุภเมธีวรกุล ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนอาชีวศึกษามีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาในระดับปานกลาง
2. นักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครกับนักเรียนอาชีวศึกษาต่างจังหวัดมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนอาชีวศึกษาในต่างจังหวัดมีค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติสูงกว่านักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนน 4.34 และ 4.23 ตามลำดับ

นพรัตน์ บุญสมบูรณ์สกุล (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ที่มีต่อวิชาพลศึกษา" ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชายและหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2531 จำนวน 800 คน โดยใช้มาตรวัดทัศนคติของ สุรศักดิ์ ศุภเมธีวรกุล ผลจากการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับดี
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครกับต่างจังหวัดมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิระวัชร นิยมใหม่ (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร" กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,338 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับดีมาก

2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและชั้นปี ต่อทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ภัทรพร กอบกุลไชย (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในหลักสูตรปกติกับนักเรียนในโครงการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในโครงการ สพพ. จากหลักสูตรปกติ 400 คน และจากโครงการ สพพ. 360 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น มาตรฐานวัดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาที่ผู้วิจัย ได้ปรับปรุงจากมาตรฐานวัดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของ สุรศักดิ์ ศุภเมธีวรกุล ผลการวิจัยพบว่า

1. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในโครงการ สพพ. อยู่ในระดับดี

2. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ระหว่างนักเรียนในหลักสูตรปกติกับนักเรียนในโครงการ สพพ. ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .05

3. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในหลักสูตรปกติของโรงเรียนในโครงการ สพพ. ระหว่างนักเรียนที่อยู่ในส่วนกลาง กับนักเรียนที่อยู่ในส่วนภูมิภาคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโครงการ สพพ. ระหว่างนักเรียนที่อยู่ในส่วนกลางกับนักเรียนที่อยู่ในส่วนภูมิภาค ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรอนงค์ ยิ่งเจริญ (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาค ตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาค จำนวน 1,414 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาคส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีมาก เมื่อแยกตามระดับชั้นพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 6 มีทักษะคิดอยู่ในระดับดีมาก ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับดี
2. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างระดับชั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทักษะคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5
3. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างเขตการศึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในเขตการศึกษา 8 มีทักษะคิดสูงกว่านักเรียน ในเขตการศึกษาคอื่น ๆ

3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

เฟอร์กูสัน (Ferguson, 1989) ได้วิจัยเรื่อง "ทักษะคิดความรู้และความเชื่อในการทำนายเป้าหมายและพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักเรียน" ประชากรเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 603 คน โดยใช้แบบสอบถามและมาตรวัดทักษะคิดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีทักษะคิดที่ดีต่อวิชาพลศึกษาในระดับดี
 2. มีเพียงความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกายเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายและพฤติกรรมการออกกำลังกาย
 3. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการออกกำลังกาย
- นอกจากนี้ยังได้กล่าวอีกว่า นักเรียนที่มีทักษะคิดที่ดีต่อวิชาพลศึกษาจะมีการวางแผนที่จะออกกำลังกายในอนาคตและการสร้างความสนใจเกี่ยวกับการดูแลรักษาสุขภาพในวัยเรียนเป็นเป้าหมายของวิชาพลศึกษา อย่างไรก็ตามการปลูกฝังทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาจะมีผลต่อการตั้งเป้าหมายของการออกกำลังกายโดยเฉพาะนักเรียนที่ออกกำลังกายนอกชั่วโมงพลศึกษาและ

ยังเสนอแนะอีกว่าควรควรให้นักเรียนเห็นความสำคัญของประโยชน์ในระยะสั้นและระยะยาวต่อการออกกำลังกาย

โคป (Cope, 1992) ได้วิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชา" ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 386 คน ในโรงเรียนสหศึกษา โดยใช้มาตรวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชาพลศึกษา ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ในทุกระดับชั้น
2. มีความแตกต่างกันระหว่างชั้นในด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชา
3. ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 4
4. มีความแตกต่างระหว่างเพศในด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1
5. ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในด้านทัศนคติต่อเนื้อหาวิชาในทุกระดับชั้น
6. มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่ชอบและไม่ชอบเรียนวิชาพลศึกษาในด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชา

คาร์สัน (Carson, 1994) ได้วิจัยเรื่อง "ทำไมนักเรียนจึงชอบหรือไม่ชอบวิชาพลศึกษา" เป็นการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของทัศนคติและพฤติกรรมร่วมในวิชาพลศึกษา ประชากรเป็นนักเรียน 150 คน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์นักเรียนและครูผู้สอน ตลอดจนการสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของทัศนคติ ได้แก่

1. วัฒนธรรม ได้แก่ เพศ นักกีฬาที่ชอบ ความแตกต่างทางร่างกายและจิตใจ
2. สังคม ได้แก่ ครอบครัว สื่อสารมวลชน การเข้าแข่งขันกีฬา ระดับทักษะเพื่อน ประสบการณ์จากการเรียนวิชาพลศึกษา การรับรู้เกี่ยวกับสมรรถภาพทางกาย
3. สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ตัวครูผู้สอน

นักเรียนมักจะมีทัศนคติที่หวังต่อวิชาพลศึกษาดังนี้ 1. เป็นวิชาที่สนุก 2. มีจุดมุ่งหมายในการเรียนน้อยและทำหาย 3. การเรียนอย่างอื่นไม่สามารถแทนวิชาพลศึกษาได้ 4. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาเกี่ยวกับกีฬา ซึ่งความคาดหวังเหล่านี้นำมาซึ่งความเชื่อที่ว่าวิชาพลศึกษาไม่ได้เป็นวิชาที่แท้จริง อีกทั้งความเชื่อเหล่านี้และปัจจัยทั้ง 3 ด้านยังเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลกับทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนอีกด้วย การค้นพบนี้ยังชี้ให้เห็นอีกว่าพฤติกรรมของนักเรียนมักจะเป็นตัวชี้นำทัศนคติ

ฮิล (Hill, 1971) ได้ทำการวิจัยถึงปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติในการเรียนพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาในรัฐอะคันซัส (Arkansas) โดยใช้แบบวัดทัศนคติของ เอดจิงตัน (Edginton Attitude Scale) วัดทัศนคตินักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 969 คน จาก 21 โรงเรียนพบว่า ครูผู้สอน ขนาดของโรงเรียน ขนาดของชั้นเรียน เวลาที่สอนวิชาพลศึกษา ความสามารถทางด้านทักษะของนักเรียน คະแนะวิชาพลศึกษา ตลอดจนการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานั้น เป็นปัจจัยที่มีผลทางด้านทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา

ฮัจจาติ (Hojjati, 1980) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปลี่ยนทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาหลังจากการเรียนกิจกรรมพลศึกษา" ซึ่งจะมีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาในเวลาว่าง โดยทำการวัดทัศนคติของนักเรียนเกรด 12 กับนักเรียนเกรด 10 และใช้แบบสอบถามซึ่งมีเรื่องสรีรวิทยาและคุณค่าของพลศึกษาทางสังคม พบว่า

1. แบบวัดทัศนคติทางพลศึกษาของ แวร์ (The Wear Physical Education Inventory) มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อถือได้ ซึ่งได้วัดทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษาได้

2. นักเรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อวิชาพลศึกษาถึง 3 ใน 4 ของนักเรียนทั้งหมด

3. มีความแตกต่างของทัศนคติเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมแต่ละอย่างมีโอกาสร่วมสร้างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาไม่เท่ากัน

4. นักเรียนในเกรด 12 มีทัศนคติดีกว่านักเรียนในเกรด 10

5. นักเรียนผิวขาวมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษามากกว่านักเรียนผิวดำและผิวสีน้ำตาล

6. นักเรียนชายมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษามากกว่านักเรียนหญิง

7. นักเรียนแสดงความซาบซึ้งต่อคุณค่าของวิชาพลศึกษา โดยเฉพาะคุณค่าต่อร่างกาย

ในปีเดียวกัน เรย์ (Ray, 1981) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติทางพลศึกษาของ นักศึกษาปริญญาตรีทั้งชายและหญิง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษา เป็นวิชาเลือก และกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับ ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำ การสอบ 2 ครั้ง ครั้งแรกใช้นักศึกษาทั้งชายและหญิง จำนวน 424 คน ทำการทดสอบใน สัปดาห์แรกของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ส่วนในการทดสอบครั้งที่สอง ใช้นักศึกษาทั้งชายและ หญิง จำนวน 375 คน ทดสอบในสัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ โดยใช้แบบวัด ทัศนคติทางพลศึกษาของคเนียร์ (Kneer) มาทดสอบ ผลจากการทดสอบพบว่า ทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติทางพลศึกษาที่ดีและ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

วูด (Wood, 1988) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษา ของนักเรียนที่มีปัญหาเลิศทางด้านวิชาการ และ ไม่มีปัญหาเลิศทางด้านวิชาการโดยใช้กลุ่ม ประชากรที่มีปัญหาเลิศ จำนวน 369 คน และ ไม่มีปัญหาเลิศ 433 คน จากโรงเรียนมัธยม 5 แห่ง ของตำบลการ์ไนท์ (Granite) รัฐยูทา ด้วยเครื่องมือวัดทัศนคติสำหรับเด็ก CATPA (The Children's Attitudes Toward Physical Activity) ผลการ ศึกษาพบว่า

1. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา
2. นักเรียนเชื่อว่า การมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา ให้โอกาสเข้าสังคมกับ เพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ได้
3. นักเรียนหวังผลเกี่ยวกับสุขภาพและสมรรถภาพจากทางวิชาพลศึกษาสูงมาก
4. ได้ชี้แนะให้เห็นถึงการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาของนักเรียน มีตัวเลขต่ำ ลงมาก
5. นักเรียนที่มีปัญหาเลิศทั่วไป มีทัศนคติต่อกิจกรรมทางพลศึกษาต่างกับนักเรียน ที่ไม่มีปัญหาเลิศโดยทั่วไป
6. นักเรียนปัญหาเลิศหญิง มีทัศนคติต่อกิจกรรมทางพลศึกษาต่างกับนักเรียนที่ ไม่มีปัญหาเลิศหญิง
7. นักเรียนปัญหาเลิศชาย มีทัศนคติต่อกิจกรรมทางพลศึกษาต่างกับนักเรียน ที่ไม่มีปัญหาเลิศชาย